

mig ikke mere. En saadan Tilværelse har ogsaa sine Fordele. Den gør En klog paa mange Ting, som er skjult for de robuste og geskæftige. Man opdager blandt andet, hvor lidt der skal til for at gøre Sindet glad! En Fugl, der sætter sig i Vindueskarmen, et Støvnug, der sejler En forbi i Solskinnet — mere behøves der i Virkeligheden ikke, og har man en Gang forstaaet det, misunder man ikke dem, som jager Livet af sig af Begærlighed efter Oplevelser.“

Asmus Hagen, der havde lænet sig tilbage i Sofahjørnet, betragtede sin Ven i Tavshed.

„Husker du,“ sagde han tilsidst, „at jeg nogle Gange har sagt dig, at du gik med Spiren til en Drømmer og Sværmer i dig?“

„Det har du vist sagt om flere, Asmus!“

„For dit Vedkommende har jeg da altsaa faaet Ret — desværre.“

„Har du det? Da har jeg selv en ganske anden Opfattelse af min Udvikling. Jeg føler det, som om jeg i det sidste Aar er vaagnet op af en dyb Søvn, ja undertiden synes jeg, at jeg er den eneste rigtig levende i Verden. Og hvorfor er du i Grunden saa forarget? Du har dog for dit eget Vedkommende holdt dig den lumre Markedsstaahej forsigtig paa Afstand. Du anbefaler mig Ægteskab, men selv har du ikke giftet dig og tænker vist heller ikke paa at gøre det. Du vil absolut have mig ind i Politiken og kaste mig i Armene paa Selskabet, men selv er du mere end ængstelig for at blive begramset af Offenhedens Slagternæver.“